

גליון היכל הקודש

וועזענטליכע גליון ארויסגעגעבן דורך
מוסדות היכל הקודש ברסלב וויליאמסבורג
עתיסדה ע"י כ"ק מרן מוהרא"ש ז"ע

זמנים (NYC)

הדלקת הנרות..... 8:11
מוצאי שבת..... 9:42
שיעורים כסדרן
נ"ך..... אסתר ז'ח'
בבלי..... יבמות ק"ג
ירושלמי..... שבועות ל"ג
תוספתא..... פרה ו'
רמב"ם..... כלים כ"ד

שעה 11, גליון 42 (557)

פרשת בהעלותך, י"ט סיון, אבות פרק ב', שעת תשפ"ב לפ"ק

מוהר"ש דערציילט

זיי מצליח

"זאל זיין מיט מזל און הצלחה", איז א ברכה וואס יעדער וואונטש זיך צו הערן אין יעדע פאזע אין לעבן. אזוי האט דער אייבערשטער אריינגעלייגט אין די נאטור פונעם מענטש; יעדער וויל מצליח זיין, יעדער וויל שטייגן, יעדער וויל זיין סוקסעספול, יעדער וויל אנקומען צו זיינע צילן אין לעבן. נישט אלץ גייען אבער זאכן ווי מען וויל, ווי מען האט זיך פארגעשטעלט אז עס וועט גיין, עס קומען כסדר אונטער שטיינדלעך אין וועג, זאכן פארהאנקערן זיך אינדערמיט, זיי גייען נישט ווי געפלאנט; יעדער זוכט דער וועג צו הצלחה, זאכן זאל זיך גליטשן ווי געשמירט, יעדער זוכט דעם שליסל צו א גוט מזל; ווי אזוי קען מען זיך דאס איינהאנדלען?

די ערשטע טרעפאל אויפ'ן לייטער פון הצלחה איז זיך אינגאנצן איבערצוגעבן צום אייבערשטן, זיך גוט אריינגעמען אין קאפ אז עס איז גארנישט דא אויסער דעם אייבערשטן, יעדע קליינע זאך און יעדע גרויסע זאך אויף דער וועלט ווערט געפירט גאר דורכ'ן אייבערשטן אליין, ווי חז"ל זאגן (חולין ט'): "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם כן מכריזו עליו מלמעלה", א מענטש צעקלאפט זיך נישט דעם קליינעם פינגער דא אונטן, איידער מען האט אויסגערופן אויבן אין הימל אז דאס האט דארף פאסירן. נאך זאגן חז"ל (ברכות נ"ח): "אפילו ריש גרגיתא מן שמיא מנו ליה", אפילו דער וואס איז געשטעלט זיך אפצוגעבן מיט די גריבער און די מיסט, וואס דאס איז גאר א נידריגע שטעלע, איז דאס אויף פון הימל אזוי אנגעשריבן אז דוקא יעדער

א גוט ווארט

די הייליגע חכמים זאגן אונז (במדבר רבה יב, ט) אויפ'ן פסוק (משלי כו, יח): "נצר תאנה לאכל פריה וגו'", דער וואס היט די פיינגבויס - דער עט איבע פרוכט, "למה נמשלה תורה כתאנה", פארנוואס איז די תורה צוגעגליכן צו א פייגן בויס? "שרב האילנות: הזית, הגפן, התמרה, נלקטים פאחת", ווייל אנדערע ביימער, דער איילבירט בויס, דער טרויבן בויס און די טייטלבוים - ווערן איבע פרוכט געצייטיגט אין איין צייט, מען קען זיי אלע אראפנעמען אויף איין מאל, "והתאנה נלקטת מעט מעט", אנדערש איז די פיינגבויס, זי ווערט נישט געצייטיגט אין איין צייט. "וכך התורה", אזוי איז די תורה, מען לערנט יעדן טאג אביסל, "היום לומד מעט ולמחר הרבה, לפי שאינה מתלמדת לא בשנה ולא בשתיים", היינט אביסל, מארגן אביסל - ביז מען איז זוכה אנצוקומען צו די גאנצע תורה, "עליו נאמר, נצר תאנה", מען קען נישט ענדיגן די תורה אין א קורצע צייט.

דאס האט רבי נתן געזאגט: "איך האב געלערנט פון רבי'ן אז אביסל איז אויך גוט, איך האב געלערנט פון רבי'ן צו לערנען אביסלע מיט אביסלע, אזוי איז מיינ גאנצע טאג אנגעפילט מיט תורה"; אזוי זאלסטו טון, לערן אביסלע יעדן טאג - וועסטו אנקומען צו לערנען און ענדיגן די גאנצע תורה.

(עצתו אמונה במדבר תשפ"ב)

א ווארט אויף די פרשה

וענן ה' עליהם יומם בנסעם מן המחנה. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קצ"ח), ווען א מענטש שרייט צום אייבערשטן, הייסט מען אים פארן, ווי דער פסוק זאגט (שמות י"ד, ט"ו) מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו. ביי קריעת ים סוף זענען די אידן געשטאנען פארן ים זייער פארלויפן און דערשראקן, די מצריים זענען זיי נאכגעלאפן פון הונטן, ווילדע חיות האבן געברומט אויף זיי פון ביידע זייטן אינעם מדבר, און פון פארנט איז דא א גרויסער ים, זיי האבן נישט געזען קיין וועג ארויס פון דעם פלאנטער, דער אייבערשטער האט זיי אבער געהייסן פארן ווייטער, אריין אין ים אריין, און דאן האט דער אייבערשטער זיי געשפאלטן דעם ים, זיי זענען אריבערגעגאנגען אין די טרוקעניש, און זענען געראטעוועט געווארן.

דאס גייט אויף אן ביי יעדן מענטש, ווען ער געפונט זיך אין א שווערע מצב, ער טרעפט זיך אין א פלאנטער, און ער זעט נישט קיין שום וועג ארויס דערפון, ער שרייט צום אייבערשטן ער זאל אים העלפן, זאגט מען אים "פאר ווייטער", ווער נישט צעבראכן און געב נישט אויף, דו פרוביר אנצוגיין ווייטער אין זיין לעבן, פרוביר וויפיל און ווי אזוי דו קענסט, וועסטו נאכדעם זען ווי שיין דער אייבערשטער וועט דיר העלפן ארויסקריכן פון אלע דיניע פראבלעמען און צרות.

מ'טאר נישט בלייבן שטעקן מיט די צרות און פראבלעמען, מ'טאר נישט ווערן צעבראכן און אויפגעבן אויפ'ן לעבן, אלץ איז דא א וועג ארויס, אפילו ווען מ'זעט עס נישט מיט די אויגן, מ'דארף זיך נאר שטארקן צו גיין ווייטער, נישט זיך אפשטעלן פאר קיין שום זאך. דער הייליגער מוהר"ש פון ליובאוויטש זי"ע פלעגט זאגן, "די וועלט זאגט אז מ'קען נישט גיין ארונטער גייט מען אריבער, און איך זאג אז מ'גייט לכתחלה אריבער", דאס מיינט אז מ'קען זיך נישט אפשטעלן פאר קיין שום שטרויכלונגען אויפ'ן וועג, מ'גייט מיט א שטארקייט, און מ'קומט איבער אלע שטערונגען.

דאס איז מרומוז אין דעם פסוק, וענן ה' עליהם יומם, ווען קען א איד זוכה זיין אז דער אייבערשטער זאל רוען מיט אים? ער זאל שפירן דעם אייבערשטן און אלעס זאל אים גיין גוט? בנסעם מן המחנה, ווען איז גרייט אלץ צו פארן ווייטער, גארנישט קען אים אפשטעלן פון זיין וועג, ער גייט פאראויס מיט א שטארקייט לויט וויפיל און ווי אזוי ער קען, און אזוי קומט ער אן צו אלע שיינע זאכן אין לעבן.

(תוך הפמל בהעלותך תשס"ג)

א בריו פונעם ראש ישיבה שליט"א

זאל מען אַוועקלייגן געלט אויף שפּעטער?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

א גרויסן יישר כח פאר די געוואלדיגע שיעורים, מיין מאן און איך זענען זיך זייער מחזק, עס העלפט אונז אסאך אין לעבן.

איך האב געוואלט פּרעגן צוויי זאכן. ערשטנס וועגן אַוועקלייגן געלט, דער ראש ישיבה שליט"א האלט אז מען זאל אַוועקלייגן אביסל געלט אין די זייט יעדע וואך אָדער חודש פאר שפּעטער, צום ביישפּיל צו קויפן אַ הויז אָדער פּאַרן חתונה מאַכן די קינדער, אפילו פאר א פשוטע ביליגע חתונה דאָרף מען אויך האבן געלט.

צווייטנס, ווען מיר עסן ביי מיינע עלטערן, קען מיין מאן זיך אַרויפן צו מיר אינמיטן די סעודה נאָרישע באַמערקונגען אויף דאס און אויף יענץ, און איך ווייס נישט ווי אזוי צו רעאַגירן. עס שטערט מיר נישט אזוי ווייט די זאכן וואס ער זאגט, אָבער עס איז אינמיטן די סעודה, און עס קומט נישט אַריין יעצט, און איך ווייס נישט ווי אזוי צו רעאַגירן אויף אַ וועג אז ער זאל נישט באַמערקן אז עס מאַכט מיר נערוועז, און עס פאַסט נישט.

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' תתברך

יום ה' פרשת במדבר, ג' סיון, מ"ז לעמך, שנת תשפ"ב לפרט קטן איך האב ערהאלטן אייער בריוו.

אונדא דאָרף מען אַוועקלייגן געלט צו קענען קויפן אַ הויז, קענען חתונה מאַכן די קינדער און קענען לעבן; דער רבי האט זייער מקפיד געווען מען זאל אַקטונג קעבן נישט צו פּאַרלירן די געלט (שיחות הר"ן, סימן רפא), ווען אנשי שלומינו זענען געקומען קרעכצן צום רבי'ן אז זיי האבן פּאַרלירן געלט - פּלעגט דער רבי זיי פּאַרשעמען, דער רבי פּלעגט זיי פּאַרהאלטן פּאַרנוואס זיי האבן נישט אַקטונג געגעבן, וויאזוי קען דאס פּאַסירן! ?

בנוגע אייער מאן וכו'; פון אייערע ווערטער פּאַרשטיי איך אז עס שטערט אייך נאר ווען איר זענט צווישן מענטשן, איר האט פּרעשור וואס מען וועט זאָגן; בעט איך אייך זייער, איר זאלט קוקן אויף אייער מאן מיט שעצונג, עס זאל אייך נישט אינטערעסירן וואס אַנדערע טראַכטן אויף אים און וואס זיי זאָגן אויף אים; ער זאל זיין אין אייערע אויגן ווי אַ קעניג, עס זאל אייך נישט באַדערן וואס ער זאָגט.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

(צפתו אמונה במדבר תשפ"ב)

>>>>> מהר"א"ש דערציילט

זאל באַקומען דעם פּאַסטן.

ווי נאר אַ מענטש ווייסט דאס מיט אַ קלאַרקייט, ער איז שטאַרק ביי זיך אז קיינער קען גאַרנישט טון אויף דער וועלט, עס קען גאַרנישט פּאַסירן אויף דער וועלט, אַן דעם אייבערשטן, דעמאלט הויבט זיך אַן זיין וועג צו הצלחה אין לעבן. מען האט שוין נישט מורא אז אפּשער וועט איינער צוכאַפן זיינע זאכן, מען איז שוין נישט מקנא אַ צווייטן אז יענעם גייט בעסער, ווי חז"ל זאָגן (וימא ל"ח). "בשמך יקראוהו ובמקומו יושיבוהו ומשלה יתנו לה, אין אַדם נוגע במוכן לחבירו, ואין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא", אַ מענטש דאַרף נישט מורא האבן אז מען וועט אים עפּעס צוכאַפן, ווייל יעדער מענטש וועט גערופן ווערן ביים נאַמען און געשטעלט ווערן פונקט וואו ער דאַרף זיין, קיינער קען נישט אַנרירן עפּעס וואס איז צוגעגרייט פאר אַ צווייטן, איין קעניגרייך קען נישט צורירן אין אַן אַנדערע אפילו נישט מיט קיין האר.

אַלע דורכפּעלער פונעם מענטש הויבן זיך אַן מיט דעם וואס ער פּאַלט אַריין אַ קטנות הדעות, ער איז נישט זיכער מיט זיך, ער איז פול מיט בלבולים און מחשבות אז אַנדערע זענען מער געלונגען פון אים, יעדער איז אזוי שיין מצליח, יעדן גייט אזוי גוט, און נאר פאר אים גייט אלעס מיט'ן לינקען פוס; און מיט דעם וואס ער פּאַלט אַריין אין די חלישות הדעת און עגמת נפש, ער האט אלץ מורא אז מען גייט אלעס צונעמען פון אים, דאס אַליין מאַכט אז ער זאל טאַקע נישט מצליח זיין, ער זאל ווערן אַ שליםל וואס טויג צו גאַרנישט.

די אַלע שלעכטע נעגאַטיווע געדאַנקען, קומען נאר פון דעם וואס מען רייסט זיך אַפּ פונעם אייבערשטן, מען האט נישט אַ קלאַרע און ריינע אַמונה אז נאר דער אייבערשטער אַליין פירט יעדע זאך; ווען אַ איד שטאַרק זיך אָבער מיט אַמונה, ער קלעבט זיך צו צום אייבערשטן און ווייסט אז ער ווערט געפירט פון אויבן אויף יעדן טריט און שריט, דעמאלט הויבט אַן שיינען זיין מזל און הצלחה אין לעבן, ער באַקומט אַ שטאַרקע בטחון און אַ זעלבסזיכערקייט, ער האט נישט מורא פון קיינעם אויף דער וועלט, דאס געבט אים די מוט און קוראַזש אַנצוגיין און פּרובירן נאַכאַמאל און נאַכאַמאל, און אזוי איז ער זייער שיין מצליח.

מיט אַמונה וועט אלעס זיין גוט; אז מיר וועלן לעבן מיט'ן אייבערשטן, זיך איינקרייבן אין מח אַז דער אייבערשטער איז אלעמאל מיט אונז, וועלן מיר גאר שטאַרק מצליח זיין אין יעדן הינזיכט.

היט דיין מויל

אַ וויכטיגע זאַך וואס מען דאַרף געדענקען פאר די הצלחה אין לעבן, איז זיך צו היטן דאס מויל. רוב צרות און פּראַבלעמען מיט וואס אַ מענטש מוטשעט זיך אין לעבן, האט ער זיך אַליין אַנגעברענגט אויף זיך, מיט דעם וואס ער האט נישט אַקטונג מיט מענטשן האט זיך אַריינגעדרייט, וואס האט זיך נישט אַנגעהויבן מיט

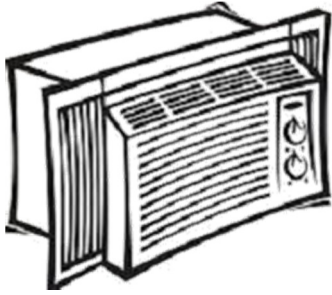
עס איז דא אַ מאַמר החכם, "ווי לאנג דו האסט נישט אַרויסגעזאָגט דאס ווארט, ביסטו בעל הבית דערויף; ווי נאר דו האסט אַרויסגעזאָגט דאס ווארט, איז שוין דאס ווארט בעל הבית אויף דיר", און נאך אַ מאַמר, "ווען איך רעד, קען זיין איך וועל חרטה האבן דערויף; ווען איך שווייג, וועל איך זיכער נישט חרטה האבן". מיט אַיין שלעכט ווארט וואס מען האט זיך בטעות אַרויסגעכאַפּט אין אַ שוואַכע מינוט, מיט אַיין ווארט וואס מען האט אַריינגעפליקט אַ צווייטן זיינענדיג אויפגערעגט, קען מען נאָכדעם זייער שטאַרק ליידן דערפון, דער מענטש ברענגט זיך אַליינס אַן צרות, יסורים, און אַנגעצויגנע קייט.

אויב אַ מענטש וויל האבן הצלחה אין לעבן, ער וויל זיך איינשפּאַרן פילע צרות און עגמת נפש, זאל ער צוגעוואוינען צו שווייגן ווי מער, עס זאל ווערן ביי אים ווי אַ צווייטע נאַטור נישט צו רעדן איבּריגע ווערטער, אַ חכם האט זיך אויסגעדרוקט, "ווי מער דו וועסט שווייגן און אויסהערן, וועט זיין חכמה שענער ווערן און דינע טעותים ווייניגער ווערן", נאך האט ער געזאָגט, "ווי ווייניגער רייד, אַלץ ווייניגער גרייזן". ווען מענטשן זאלן וויסן וויפיל צרות און יסורים זיי קענען אויסמיידן אין זייער לעבן בלויז דורך די מדה פון שווייגן, וואלטן זיי זיך צוגעוואוינט אַלץ אפּצושווייגן ווען מען פּאַרשעמט זיי און מען טשעפּעט זיי; אַ מאן וואלט אפּגעשוויגן פאר זיין ווייב, אַ פרוי וואלט אפּגעשוויגן פאר איר מאן, און אזוי וואלט מען צוריקגעהאלטן אַלע סאַרט קריגערייען און רייבערייען, ויכוחים און טענה'ררייען. און די זעלבע מיט חברים און באַקאַנטע, וואלט מען געקענט האבן אַ רואיג און צופרידן לעבן, זיך אויסקומען מיט יעדן איינעם, ווען מען רעדט ווען נישט אזויפיל איבּריגע רייד. "די בעסטע וועג מלחמה צו האלטן מיט אַ שלעכטער מענטש, איז דורכ'ן אים אפּשווייגן" - האט אַ חכם זיך אויסגעדרוקט - "רעד ווי ווייניגער, וועסטו האבן ווייניגער זינד", ווען אַ מענטש לאַזט הפּקר זיין מויל, ער רעדט אַלעס וואס קומט אים אויפ'ן

<<<<<

צונג, הויבט ער אן שעלטן און זיך קריגן, שרייען און זיך טענה'ן, און דאס ברענגט נאכדעם מחלוקת און פיינטשאפט, און אזוי פארביטערט מען זיך אליין דאס לעבן. נאך א וויכטיגע זאך איז דא פון וואס מען דארף זיך היטן דאס מויל, איז נישט צו דערציילן פאר אנדערע קיין פרוואטע זאכן, קיינמאל נישט גערטויען א צווייטן מיט א סוד, נישט מיטטיילן מיט אנדערע די פערזענליכע געשעפטן, און אזוי קען דער מענטש זיין רואיג און נישט זיין דערשראקן אז אפּשר וועט יענער אויסזאגן זיינע באהאלטענע זאכן, אפּשר וועט יענער אויסזאגן זיינע געשעפטן, און אזוי ווייטער א זעלכע סארט זאגות, בלבולים, און פחדים, וואס דאס איז דער טיר צו א דורכפאל אין לעבן. ווי דער מאמר החכם, "א מענטש וואלט געדארפט מער שווינען אויף זיינע רייד, ווי אויף זיין געלט", נאך א מאמר, "עס זאל דיר גרינגער אַנקומען אויסצוגעבן געלט, ווי אויסצוגעבן רייד", אזוי שטארק האבן די פריערדיגע חכמים געווארנט זיך אכטונג צו געבן אויפ'ן מויל. ווי מער מען געבט אכטונג נישט צו רעדן קיין איבריגע רייד, אלץ מער שפארט מען זיך איין אזויפיל צרות און פראבלעמען אין לעבן.

שאלות ותשובות ברסלב אנשטאט שרייען אין שטוב, שרייט מען "ש'כח אייבערשטער"

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א, יישר כח פאר מיין שיינע לעבן, פאר אלע שיינע לימודים וואס דער ראש ישיבה לערנט מיר אויס, בפרט ווי אזוי צו רעדן צו מיין ווייב, איר אויסהערן, איר בארואיגן אפילו ווען איך קען איר בכלל נישט העלפן, נאר רעדן שוין און אויסהערן.

איך וויל שרייבן א שיינע מעשה וואס איך האב געהאט דעם שבת, איך האב אנגעשטעלט פאר שבת דעם "עיר קאנדישאן" אויף א געוויסע נומער אז ווען עס פילט אז עס איז הייס זאל זיך עס אנצינדען. למעשה האב איך עס נישט גוט אנגעשטעלט און עס האב זיך פמעט נישט אנגעצינדען. ווען איך בין אהיים פון שול איז געווען זייער הייס, שרעקליך הייס, איך האב געבעטן דעם אייבערשטער אז עס זאל זיך שוין אנצינדען, למעשה האט זיך עס ערשט אנגעצינדען אינמיטן די סעודה און פון גרויס שמחה האב איך הויך אויסגערופן "ש'כח אייבערשטער!" פון דעמאלט און ווייטער, יעדעס מאל עס האט זיך אנגעצינדען, האט מיין זון, וואס איז צוויי יאר אלט און

האט יעצט אנגעהויבן רעדן, געשריגן "ש'כח אייבערשטער!" ווען איך זאל ח"ו שרייען אויף מיין ווייב פארנוואס זי האט עס נישט געקענט אנטשעלן נארמאל, כאטש וואס ס'האט באמת גארנישט מיט איר, אבער ווי דער סדר העולם ווען עפעס גייט נישט גוט איז די ווייב שולדיג, וואס וואלט מיין זון געשריגן יעדעס מאל?

תשובה:

בפערות ה' והברכה יום ה' פרשת במדבר, ג' סיון, מ"ז לעמר, שנת תשפ"ב לפרט קטן איך האב נישט די ווערטער זיך גענוג צו באדאנקען. יישר כח

לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו. מענטשן כאפן נישט, מען לייגט נישט צו קאפ אז יעדע ווארט וואס מאן און ווייב רעדן - הערן זיך די קינדער צו דערצו; נישט נאר די גרויסע, נאר די גאר קליינע. די הייליגע חכמים זאגן (סוכה ט:): "שוותא דינוקא בשוקא", וואס א קינד רעדט, "או דאבחה או דאמיה", אדער האט ער דאס געהערט פון דער טאטע אדער פון די מאמע. מענטשן מיינען אז חינוך האט מיט די קינדער, מוהרא"ש זאגט, חינוך האט מיט זיך; ווי אזוי דו פירסט זיך - וועסטו דאס זען אין דייער קינדער, אזוי ווי מען קוקט אין א שפיגל; קינדער וואס וואקסן אויף אין א שטוב וואס יעדע צווייטע ווארט איז "אייבערשטער", לויב ווערטער צום אייבערשטן, אדער ווערטער פון אמונה, ווען עפעס פאסירט שרייט מען הויך: "גם זו לטובה!" "ש'כח אייבערשטער!" - וועלן די קינדער דאס נאכמאכן, זיי וועלן לעבן מיט אמונה, עס וועט זיי גוט גיין.

אז קינדער הערן עלטערן שרייען און שעלטן, און ווען עפעס גייט נישט ווי מען וויל - ווערט מען פארלוירן, מען שעלט, מען שרייט - וועלן די קינדער אויך אזוי לעבן, און ווען דער טאטע וועט רופן די קינדער אין אן ערנסטן מינוט און לערנען מיט זיי מוסר - וועלן זיי זיך שטיילערהייט אונטערלאכן, עס וועט נישט אריינגיין אין זייער הארץ, עס וועט זיי שטעכן די ווערטער; זיי זעען דאך א לעבעדיגע פארקערטע פארשפיל ווי דער מוסר ספר...

עס איז געווען א מעשה מיט א קינד, מען האט אים געפירט אין חדר ביי די דריי יאר זאגן די א' ב'; נישט אלע קינדער לאזן זיך פונעם מלמד זאגן די א' ב', אסאך קינדער וויינען און שרייען. איז געווען א מעשה מיט א קינד וואס האט זיך אנגערופן א זייער מיאוס'ע ווארט, דער מלמד האט נישט געוואוסט וואס האט אים באטראפן, ווי קען זיין א קינד פון דריי יאר זאל זאגן א מיאוס'ע ווארט וואס מען הערט נאר ביי די נידריגע אומות העולם? די עלטערן האבן געזוכט א לאך וואו זיך צו באגראבן פאר בושה, אלע זענען געווען דערשראקן, שטיל, מען האט זיך נישט גערירט; דער מנהל האט גענומען דעם קינד און א זייט מיט א גרויסע שטעקן, ער גייט אים שלאגן מלקות, רופט זיך אן א גוטער איד צום מנהל: "פארנוואס שלאגסטו דעם קינד? שלאג די עלטערן; דער קינד הערט דאס טאג און נאכט, ער ווייסט נישט וואס מיינט שלעכט, וואס מיינט גוט - ער זאגט וואס ער הערט אין שטוב".

דער הייליגער רבי האט דערציילט (ספורי מעשיות, מעשה ה'): "אמאל האט דער בן מלך גישינצט האלץ און האט זיך א שניט גיטאן אין פינגער. איז די בת מלכה צו גילאפין. אים ארום בינדן דעם פינגער. האט זי דאך דערזען איין אָגן טוב", די בת מלכה איז געקומען צו לויפן העלפן דעם בן מלך ווען ער האט זיך צעשניטן די פינגער, אים פארבינדן און אפּשטעלן דאס בלוט. האט זי געזען עס איז ארויסגעקומען א דיימאנט, דאס איז דער בן מלך וואס דער זדיק האט צוגעזאגט אז ער וועט זיין בלויז פון אַבנים טובות. קיינער האט נישט געזען אז דאס איז טאקע אזוי געווען, אבער ווען דער בן מלך האט זיך צעשניטן - איז ארויסגעקומען א דיימאנט.

אזוי איז מיט'ן רבי'נס מענטשן, מען זעט נישט פון דרויסן אז מען איז בלויז פון דיימאנטן, אבער ווען מען צעשניידט זיך, מען קומט אהיים שבת איינדערפרי נאס פון שווייס, קוים וואס מען קען אטעמען, מען גייט א לאנגע וועג, מען האט כח נאר ווייל מען ווייסט אז נאך אביסל קום איך אהיים אין א קילע שטוב, און ווען מען קומט אהיים, מען דערזעט זיך אן ערקאנדישן - דעמאלט קומט ארויס די דיימאנט שטיין, מען זאגט: "גם זו לטובה!" מען גלייבט פרייליך.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים. (צעתו אפנה בפרד' חשבים)

חז"ל זאגן (אבות פרק א', משנה ה') "אל תרבה שיחה עם האשה", א מענטש זאל נישט שמועסן צו סאך מיט זיין ווייב, דאס גייט ארויף אז מען זאל נישט דערציילן פאר די ווייב די אייגענע דורכפעלער. אז א מענטש קומט אהיים און דערציילט פאר זיין ווייב אז היינט האט ער געהאט צוטון מיט דעם און מיט יענעם, דער האט מיר געטשעפעט און יענער האט מיר פארשעמט, אדער אז ער האט געהאט א דורכפאל, זאכן זענען אים נישט געגאנגען גוט, און ווען ער פארציילט וואס ער האט געטון שלעכטע זאכן אין לעבן; דער מענטש מיינט אז עס גייט אים העלפן אז זיין ווייב וועט אים שווינען און רחמנות האבן אויף אים, פאקטיש וועט דאס אבער נאר מאכן אז זיין ווייב זאל אים אראפקוקן אלס א שלימזל און א דורכפאל, זי וועט אים מער נישט קענען שעצן און ארויפקוקן, און דאס וועט נאר מאכן פראבלעמען. די ריכטיגע וועג איז צו רעדן אינדערהיים נאר פאזיטיוו, נאר דערציילן גוטע זאכן ווי אזוי מען האט שוין מצליח געווען; אלע שווערע זאכן דארף מען נאר דערציילן פאר'ן אייבערשטן אליין.

לאמר זיך ארייננעמען אין הארץ און אין מח די וויכטיגע עצה צום לעבן, אלץ רעדן ווי ווייניגער און שווייגן ווי מער, ווי דער מאמר החכם, "א סימן פון א חכם - ער רעדט ווייניג, א סימן פון א נאר - ער רעדט אסאך", דאס וועט אונז אפהיטן פון אזויפיל סארט שלעכטס, און וועט אונז ברענגען גרויס הצלחה אין לעבן. (קונטרס זיי מצליח)

BreslevCenter.com/answers

